

Розділ перший

I

Березень 2023

Таннер Г'юз вийшов на ганок котеджу, що колись належав його бабусі та дідусеві, і зачинив за собою двері. В одній руці він тримав дорожню сумку, а в другій — чохол для одягу, що захищав костюм, в якому Таннер був на похороні бабусі п'ять тижнів тому.

Він здійняв голову й помітив єдину хмаринку, що виблискувала яскраво-білим кольором у променях ранкового сонця. Це був черговий ідеальний день у Флориді, як з картинки. І він знову подумав про те, що його дідусь і бабуся обрали чудове місце, щоб осісти. Пенсакола завжди була військовим містом, і багато ветеранів переїхали сюди з виходом на пенсію. У нього промайнула підозра, що його бабуся та дідусь, особливо дідусь, колишній військовий механік, ідеально вписувалися сюди.

Під квітковим вазоном він залишив ключ для ріелтора, який планував зайти пізніше. Меблі вже вивезли, маларів запросили, і ріелтор натякнув, що будинок швидко продадуть. Більшу частину минулого місяця Таннер розбирав речі бабусі та дідуся і переосмислював останні місяці, які провів із бабусяю.

Востаннє озирнувся через плече, сумуючи за нею і дідусем. Вони були єдиними батьками, яких він знав, оскільки його матір-одиначка померла через кілька хвилин після того, як Таннер народився. Дивно усвідомлювати, що їх більше немає поруч, і слово «осиротілий» здавалося влучним. Врешті-решт, матір існувала для нього лише на фотографіях, а про біологічного батька він донедавна взагалі нічого не знав. Бабуся і дідусь, звичайно, натякнули, що не знали, хто його батько, і Таннер давно переконав себе, що це насправді не має значення. Звісно, інколи йому хотілося знати своїх батьків, але він зростав у домі, сповненому любові, і це найголовніше.

Він відкинув ці думки й попрямував до своєї машини. Вона здавалась йому швидкою, навіть коли стояла припаркованою на під'їзній доріжці. Репліка *Shelby GT500KR* 1968 року від *Revology Cars** яблучно-червоного кольору з вімблдонськими білими смугами. Хоча машина нова, але майже не відрізняється від тих моделей, що зійшли з конвеєра понад півстоліття тому. Це найрозкішніше з того, що Таннер коли-небудь купував собі. Він хотів би, щоб дідусь був живий і побачив авто. Вони обоє обожнювали американські маслкари. Хоча модель не справжня, її зробили для того, щоб їздити, а не тримати в гаражі колекціонера — і чоловіка це цілком влаштовувало.

Але з настанням літа вона однаково мала опинитися в гаражі.

Таннер втиснув сумку в багажник, поруч із коробкою сувенірів з котеджу. Рюкзак уже лежав на пасажирському

* *Revology Cars* — американська компанія, яка відтворює класичні автомобілі *Mustang*, які мають вигляд оригінальних, але побудовані за сучасними стандартами.

сидінні. Двигун завівся з несамовитим ревом, і Таннер помчав крізь місто до автостради. Коли він проминув низку магазинів і ресторанів швидкого харчування, то подумав, що, окрім пляжу, Пенсакола нічим не відрізняється від інших місць у штатах, які він відвідав останнім часом. Він досі звикав до однаковості більшої частини Сполучених Штатів і замислювався, чи перестане коли-небудь відчувати себе чужинцем у цій країні.

Поки він їхав, у голові проносилися найяскравіші миті його життя: юність, проведена на десятках військових баз у Німеччині та Італії, базова підготовка у Форт-Беннінгу у Джорджії, майже півтора десятиліття служби в армії. Численні відрядження на Близький Схід, а після відставки — постійна робота за кордоном, у службі безпеки *USAID**.

І що тепер?

Таннер майже завжди рухався, тому що це єдине, що він знав. Більшість часу протягом останніх кількох років Таннер провів у дорозі: подорожував з одного куточка країни до іншого. Він заповнив свій телефон фотографіями національних парків і різноманітних пам'ятних місць, водночас відновлював зв'язок із друзями і, що більш важливо, відвідував сім'ї загиблих побратимів. Загалом він міг назвати імена двадцяти трьох друзів, які загинули або після відставки вкоротили собі віку. Розмови з їхніми вдовами чи батьками здавалися чимось правильним, ніби він наближався до відповіді, якої потребував, хоча й не знав, на яке саме запитання.

Хоча у списку було ще кілька родин, які він мав намір відвідати, подорож різко обірвалась у жовтні минулого

* *USAID* — Агентство США з міжнародного розвитку.

року, коли він дізнався, що час його бабусі добігає кінця. З якоїсь причини, незважаючи на регулярні дзвінки та листування, вона вирішила не казати, що їй діагностували невиліковну хворобу легенів кілька місяців тому. Чоловік примчав до Пенсаколи й побачив бабусю прикутою до ліжка, за нею доглядала медсестра. Найперше він подумав, що бабуся здавалася меншою, ніж він пам'ятав, і важко дихала, попри кисневий балон, який робив мову повільною й уривчастою. У чоловіка стискалося серце від її жакливого вигляду, і протягом наступних кількох місяців він майже не відходив від її ліжка. Таннер взяв на себе більшу частину догляду за бабусею: харчування та гігієну. Часто спав на розкладному ліжку, яке поставив у її спальні. Готував їй калорійні молочні коктейлі й розтирав їжу, поки вона не ставала достатньо м'якою, щоб її могло їсти навіть маля. Ніжно розчісував поріділе волосся й наносив бальзам на потріскані губи. Після обіду, коли бабця не спала, Таннер часто читав їй уривки з поетичної збірки Емілі Дікінсон, поки вона зосереджено дивилась у вікно.

Оскільки спілкування давалося їй із кожним тижнем все важче, здебільшого розмовляв він. Таннер розповідав їй про Великий каньйон, Грейсленд*, льодяний замок у північному Вісконсині й десяток інших місць. Він сподівався, що бабуся розділить його захоплення, натомість на її обличчі читалася глибока тривога. «Я хвилююся, що покидаю тебе, — здається, промовляв її погляд, — твоє життя невизначене». Коли він намагався вчергове пояснити, що його недавні подорожі —

це спосіб вшанувати пам'ять загиблих друзів, вона захитала головою.

— Тобі потрібен... дім, — прошепотіла бабуся, перш ніж її здолав тривалий напад кашлю.

Коли вона оговталася, то попросила подати їй аркуш паперу та ручку, що лежали на тумбочці. «Знайди те місце, якому ти належиш, і зроби його своїм», — написала вона.

Таннер знав, що бабуся буде розчарована, що він досі не планує десь оселитися, тому не розповів їй про Вінса Томаса, давнього друга з USAID, що звернувся до нього у січні. Вінс їхав на нову роботу до Африки. Вони вже працювали разом у Камеруні, і він сказав Таннеру, що йому потрібен заступник керівника служби безпеки, який добре знає цю країну та її політику. Таннер пригадував, що коли приймав пропозицію, то подумав, що це цілком гідний наступний крок.

Уперше за кілька місяців він повернувся на автостраду — рівнинна сільська місцевість північної Флориди промайнула, зливаючись у розмитий пейзаж. Після швидкого візиту до свого найкращого друга Глена Едвардса та його родини Таннер планував відправитися до Ешборо у Північній Кароліні. Він розмірковував, що зможе там знайти — якщо взагалі зможе.

Ешборо.

Бабуся написала назву цього маленького містечка в блокноті незадовго до того, як упала в кому.

* Маєток Елвіса Преслі, який за статистикою є другим у США після Білого дому місцем за відвідуваністю (600 тисяч осіб на рік).

II

Так само як і Пенсакола, східна частина Північної Кароліни була улюбленим місцем відпочинку ветеранів. Глен покинув спецпідрозділ «Дельта» і непогано там облаштувався. Він керував тактичною групою, яка тренувала поліціантів і спецпризначенців з усієї країни, жив у будинку з дружиною Моллі в Пайн-Нолл-Шорс із краєвидом на Боуг-Саунд і виховував двох дітей, які наближалися до середнього шкільного віку. Таннер не здивувався, коли Глен зустрів його на ганку з пляшкою пива, щойно той вийшов із машини. Вони стільки пережили разом на службі, що здавалося, ніби можуть читати думки один одного.

Будинок з високими стелями та чудовими краєвидами мав затишний і трохи захаращений вигляд, як дім, у якому мешкала сім'я — із наваленими по кутках рюкзаками та складеним біля дверей спортивним спорядженням. Коли діти не вимагали уваги Глена, вони чіплялися до Таннера, показували йому відеоігри або запитували, чи не подивиться він з ними кіно. Він це обожнював, оскільки завжди любив дітей — а Моллі, з її легкою усмішкою і терплячістю, була саме тією жінкою, яка пробуджувала в Глені найкращі риси.

Він провів з ними три дні: разом ділили трапези та проводили час. Ходили на пляж і в Океанаріум Північної Кароліни, а вечорами розмовляли на задньому ганку під

зоряним небом. Зазвичай Моллі лягала спати першою, а Таннер і Глен довго розмовляли наодинці.

Першого вечора Таннер розповідав Глену про свої подорожі та цікаві місця, які бачив, а потім описав відвідини сімей померлих товаришів. Глен слухав мовчки: багатьох з них він також добре знав — і, зрештою, зізнався, що не зміг би зробити те саме.

— Я навіть не знаю, що сказав би їм.

Таннер знав про що він: йому самому не завжди легко давалися ті зустрічі, особливо, коли йшлося про саможубство. Тоді змінив тему розмови на приємнішу. Він розповів Глену про майбутню роботу в Камеруні, а наприкінці згадав про кілька місяців, проведених у Пенсаколі. І, зокрема, про неочікуване одкровення, яким бабуся нарешті вирішила поділитися, саме тому тепер йому слід поїхати до Ешборо.

— Чекай, — сказав Глен, коли, здавалося, врешті усвідомив почуту інформацію. — Вона тільки зараз розповіла тобі про це?

— Спочатку я подумав: вона щось сплутала, але коли бабуся написала це, зрозумів, що вона серйозно.

— І що ти відчув тоді?

— Шок. Мабуть, навіть трохи лють. Та водночас я знав: вона вірила, що зробила правильно, коли приховала це від мене. Типу, можливо, думала, що захищає мене від чогось. І все ж... Я люблю її. Я вважав бабусю й дідуса своїми батьками.

Глен стиснув губи й нічого не сказав, але пізніше, їхнього останнього спільного вечора, він повернувся до цієї теми:

— Я думав про те, що ти розповів мені того вечора, і мушу зізнатися, що трохи хвилююся за тебе, Тане.